

Sygn. akt V Pa 118/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 stycznia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Kielcach

V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	<i>SSO Iwona Michalak (spr.)</i>
	<i>SSO Andrzej Błeszyński</i> <i>SSO Jolanta Michalska-Kondrak</i>
Protokolant:	st.sekr.sądowy Barbara Madej

po rozpoznaniu w dniu 24 stycznia 2014 r. w Kielcach

na rozprawie

sprawy z powództwa E. K.

przeciwko Zespołowi Szkół (...). S. R. (...) w J.

o uznanie wypowiedzenia umowy o pracę za bezskuteczne

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Jędrzejowie

z dnia 25 października 2013 r. sygn. akt IV P 148/13

oddala apelację.

Sygn. akt V Pa 118/13

UZASADNIENIE

W pozwie skierowanym przeciwko Centrum (...) w J. powódka E. K. domagała się uznania za bezskuteczne wypowiedzenia umowy o pracę.

Wyrokiem z dnia 25 października 2013 roku Sąd Rejonowy w Jędrzejowie uznał za bezskuteczne wypowiedzenie powódce umowy o pracę.

Sąd Rejonowy ustalił, że powódka zatrudniona była w Centrum (...)w J.od 1 września 2004 roku jako specjalista ds. personalnych na podstawie umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony. Powódka od dnia 18 marca

2013 roku została objęta szczególną ochroną przed wypowiedzeniem umowy o pracę na podstawie uchwały Nr (...) Zarządu Oddziału (...) w J.z dnia 18 marca 2013 roku. W tym samym dniu została podjęta uchwała Nr (...) na podstawie której powódka została upoważniona do reprezentowania organizacji związkowej w Ognisku nr (...), w szczególności do sprawowania kontroli nad przestrzeganiem przepisów prawa, działaniami pracodawcy w zakresie przestrzegania norm prawa pracy, obliczania wysokości wynagrodzenia, terminowości jego wypłacania oraz respektowania przywilejów socjalnych.

W dniu 28 marca 2013 roku Rada Powiatu w J. powzięła uchwałę o włączeniu Centrum (...) w J. w struktury Zespołu Szkół (...) im. Gen. S. R. (...) w J.. Dokumentacja kadrowa przejęta została przez dział kadr tegoż Zespołu. W związku z tym (...) Centrum (...) podjął decyzję o likwidacji stanowiska zajmowanego przez powódkę. Pismem z dnia 15 lipca 2013 roku zwrócił się do Zarządu Oddziału (...) o wyrażenie opinii w przedmiocie wypowiedzenia powódce umowy o pracę. Zarząd Oddziału (...) w J. pismem z dnia 17 lipca 2013 roku wyraził w tym przedmiocie negatywną opinię podnosząc, że pracodawca powinien zapewnić powódce jako pracownikowi szczególnie chronionemu zatrudnienie na 1/2 etatu. Pismem z dnia 18 lipca 2013 roku pracodawca wypowiedział powódce umowę o pracę wskazując jako przyczynę likwidację stanowiska pracy.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy uznał powództwo za zasadne.

Sąd Rejonowy wskazał, że wypowiedzenie powódce umowy o pracę zostało dokonane z naruszeniem art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 23 maja 1991 roku o związkach zawodowych. Powódka została objęta szczególną ochroną przed wypowiedzeniem umowy o pracę na podstawie uchwał Zarządu Oddziału (...) w J.z dnia 18 marca 2013 roku Nr (...) i Nr (...), jako osoba upoważniona do reprezentowania organizacji związkowej wobec pracodawcy. Sąd Rejonowy wykluczył, aby uchwały te zostały podjęte z naruszeniem prawa, gdyż zawierają wszelkie wymagane prawem informacje. Podniósł, że negatywna decyzja organizacji związkowej odnośnie zgody na rozwiązanie stosunku pracy z działaczem związkowym objętym szczególną ochroną przed wypowiedzeniem umowy o pracę jest wiążąca dla pracodawcy. Pozwany pracodawca wypowiadając zatem umowę o pracę powódce w sytuacji braku zgody organizacji związkowej naruszył przepisy dotyczące ochrony działaczy związkowych przed rozwiązywaniem umowy o pracę, co skutkowało uwzględnieniem powództwa.

Apelację od przedmiotowego wyroku wywiódł pozwany następca prawny Centrum (...) w J. – Zespół Szkół (...) im. Gen. S. R. (...) w J.. zarzucając:

naruszenie przepisów prawa materialnego art. 32 ust. 1 ustawy o związkach zawodowych w związku z art. 5 ust. 5 pkt 4 ustawy o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników w zw. z art. 83 k.c. poprzez nieuprawnione przyjęcie, że pozwany pracodawca nie mógł bez zgody zarządu międzyzakładowej organizacji związkowej wypowiedzieć powódce umowy o pracę, gdyż powódka objęta jest szczególną ochroną przed wypowiedzeniem, gdy w rzeczywistości taką ochroną objęta nie była, bowiem ochrona ta nie wynika w żaden sposób z treści uchwały Zarządu Oddziału (...) w J.z dnia 18 marca 2013 roku, a uchwała nr (...) z dnia 18 marca 2013 roku nie może na kanwie niniejszego stanu faktycznego stanowić podstawy wyrokowania, bowiem została podjęta z naruszeniem obowiązujących przepisów prawa, a powódka jako członek organizacji związkowej nie była upoważniona do reprezentowania tejże organizacji wobec pracodawcy,

naruszenie przepisów prawa materialnego art. 45 § 1 k.p. poprzez jego błędne zastosowanie i przyjęcie, że dokonane powódce wypowiedzenie stosunku pracy narusza przepisy o wypowiedaniu umów o pracę i tym samym uznanie dokonanego wypowiedzenia umowy o pracę za bezskuteczne,

ewentualnie

naruszenie przepisów prawa materialnego art. 45 § 2 k.p. poprzez jego niezastosowanie i tym samym nieustalenie, że uwzględnienie żądania powódki w danej sytuacji faktycznej, kiedy nie ma rzeczywistych ani faktycznych

możliwości zatrudnienia powódki w pozwanej placówce jest niemożliwe lub niecelowe i na tej podstawie zasądzenie odszkodowania,

naruszenie przepisów postępowania art. 233 § 1 k.p.c. poprzez błędną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego i ustalenie, że wypowiedzenie stosunku pracy zostało powódce dokonane z naruszeniem art. 32 ust. 1 ustawy związkowej, gdy w rzeczywistości powódka nie korzystała ze szczególnej ochrony stosunku pracy działaczy związkowych oraz związane z tym ustalenie, że pracodawca mógł jedynie na podstawie art. 5 ust. 5 pkt 4 ustawy o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników wypowiedzieć powódce dotychczasowe warunki pracy i płacy, a tym samym naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów oraz daleko idącą arbitralność w ocenie materiału dowodowego wyrażającą się w stwierdzeniu, że wypowiedzenie powódce umowy o pracę dokonane zostało z naruszeniem przepisu art. 32 ust. 1 ustawy o związkach zawodowych, poprzez bezkrytyczne przyznanie mocy wiążącej uchwale zarządu oddziału (...)w J.Nr (...)z dnia 18 marca 2013 roku i niewyjaśnienie wątpliwości związanych z procedurą jej zawierania oraz jej promulgacji, gdy ewidentnie istnieją obiektywne podstawy do przyjęcia, że przedmiotowa uchwała została podjęta z naruszeniem przepisów prawa (uchwała nr (...)jako następcza wobec uchwały nr (...)w rzeczywistości posiada datę promulgacji 18 marca 2013 r, zaś uchwała (...) datę 19 marca 2013 r.) oraz poprzez niezapoznanie się Sądu I instancji z dokumentem Statutu organizacji związkowej celem weryfikacji imiennego wskazania w treści Statutu (...)powódki jako osoby upoważnionej do reprezentowania związku zawodowego wobec pracodawcy,

naruszenie przepisów postępowania art. 328§2 k.p.c. poprzez niewskazanie w treści uzasadnienia wyroku dostatecznych podstaw prawnych i faktycznych służących przyjęciu, że uchwała Nr (...) z dnia 18 marca 2013 roku została podjęta bez naruszenia przepisów prawa i jedynie odwołanie się w tej kwestii do zeznań przewodniczącej Zarządu Oddziału (...)w J.L. O.w charakterze świadka, który to środek dowodowy dopuszczony został przez Sąd z urzędu i które to zeznania nie zostały skonfrontowane z zeznaniami innych członków Oddziału (...)w J., w tym zeznaniami członka Oddziału (...)M. R.reprezentującego Centrum (...)w J.oraz całkowite pominięcie w rozważaniach procesowych ujętych w ramy uzasadnienia okoliczności związanych z nieścisłościami w dacie redakcji i promulgacji uchwał czym Sąd nie wypełnił obowiązku wskazania w treści uzasadnienia wyroku faktów, które uznał za udowodnione, dowodów na których się oparł i przyczyn, dla których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej,

sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego i oparcie rozstrzygnięcia na nieprawidłowych ustaleniach faktycznych poczynionych przez Sąd I instancji, a służących wyjaśnieniu istoty przedmiotu postępowania i przyjęciu w świetle zeznań L. O., że wykluczyć trzeba, aby „ cytowane uchwały podjęte były z naruszeniem prawa, gdyż zawierają wszelkie wymagane prawem informacje”, gdy w rzeczywistości istniejące uchybienia redakcyjno- promulgacyjne tych uchwał nie pozwalają na takie przyjęcie bez przeprowadzenia w tym przedmiocie szczegółowego postępowania wyjaśniającego.

Wskazując na powyższe zarzuty pozwany wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w całości i oddalenie powództwa, ewentualnie zmianę wyroku poprzez ustalenie na podstawie art. 45 § 2 k.p, że uwzględnienie żądania powódki jest niemożliwe lub niecelowe i w takim przypadku orzeczenie o odszkodowaniu, względnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania oraz zasądzenie kosztów postępowania odwoławczego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd Rejonowy dokonał w sprawie prawidłowych ustaleń okoliczności faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia, w oparciu o które wydał trafny wyrok. Ustalenia te, podobnie jak i dokonaną przez ten Sąd ocenę materiału dowodowego Sąd Okręgowy w pełni podziela i przyjmuje za własne.

Za niezasadny uznać należy zarzut apelacji naruszenia przepisu prawa procesowego art. 233§1 k.p.c. poprzez dokonanie dowolnej nie zaś swobodnej oceny dowodów. W istocie jest to bowiem zarzut przeciwko ocenie prawnej sprawy przez Sąd pierwszej instancji. Rzeczą strony, która zgłasza zarzut naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów jest wykazanie, że przy ocenie wiarygodności i mocy dowodowej konkretnego dowodu, na podstawie którego sąd dokonał ustalenia faktycznego, przekroczono granice swobodnej oceny dowodów, a nadto iż miało to istotny wpływ na wynik sprawy. Pozwana nie wskazała w stosunku do jakich dowodów ocena Sądu została dokonana z naruszeniem tegoż przepisu, zaś okoliczność, że ocena dokonana została niezgodnie z intencją skarżącego nie oznacza naruszenia art. 233§1 k.p.c.

Chybiony jest także zarzut skarżącego, dotyczący naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. Obrza art. 328 § 2 k.p.c. może być skutecznym zarzutem apelacji tylko wtedy, gdy uzasadnienie zaskarżonego wyroku nie posiada wszystkich koniecznych elementów, bądź zawiera tak kardynalne braki, które uniemożliwiają kontrolę instancyjną. Naruszenie przepisu określającego wymagania, jakim winno odpowiadać uzasadnienie wyroku sądu (art. 328 § 2 k.p.c.), może być ocenione jako mogące mieć istotny wpływ na wynik sprawy w sytuacjach tylko wyjątkowych, do których zaliczyć można takie, w których braki w zakresie poczynionych ustaleń faktycznych i oceny prawnej są tak znaczne, że sfera motywacyjna orzeczenia pozostaje nieujawniona bądź ujawniona w sposób uniemożliwiający poddanie jej ocenie instancyjnej. W sprawie niniejszej taka sytuacja nie zachodzi.

Nie można także podzielić zarzutów odnośnie naruszenia przez Sąd Rejonowy przepisów prawa materialnego wskazanych w apelacji. Zarzuty naruszenia przepisów prawa materialnego mają w istocie charakter polemiki z oceną prawną dokonaną przez Sąd pierwszej instancji.

Wbrew twierdzeniom skarżącego Sąd pierwszej instancji nie dopuścił się naruszenia art. 32 ust.1 pkt 1 ustawy z dnia 23 maja 1999r. o związkach zawodowych (tekst jedn. Dz.U. z 2001r. Nr 79, poz.854 ze zm.).przez przyjęcie, że powódka objęta była szczególną ochroną przed wypowiedzeniem stosunku pracy. Przepis ten stanowi, że pracodawca nie może bez zgody zarządu zakładowej organizacji związkowej wypowiedzieć ani rozwiązać stosunku pracy z imiennie wskazanym uchwałą zarządu jego członkiem lub innym pracownikiem będącym członkiem danej zakładowej organizacji związkowej, upoważnionym do reprezentowania tej organizacji wobec pracodawcy albo organu lub osoby dokonującej za pracodawcę czynności w sprawach z zakresu prawa pracy. Przepisy o ochronie szczególnej działaczy związkowych mają zastosowanie do międzyzakładowej organizacji związkowej (art. 34 ust.1 ustawy).

Nie było w sprawie kwestionowane, że pracodawca powódki został poinformowany pisemnie o objęciu jej ochroną z art. 32 ust.1 ustawy, została mu bowiem doręczona uchwała Nr (...)z dnia 18 marca 2013 roku. Nie było również sporne, że w uchwale tej nie zawarto upoważnienia powódki do reprezentowania tej organizacji wobec pracodawcy. Upoważnienie takie zostało natomiast zawarte w podjętej tego samego dnia uchwale nr (...). Wbrew twierdzeniom skarżącego upoważnienie do reprezentowania organizacji związkowej nie musiało wynikać ze statutu organizacji związkowej. W wyroku z dnia 8 marca 2012 roku, III PK 52/11 Sąd Najwyższy wyraził pogląd, że dla objęcia wynikającą z art. 32 ust.1 ustawy o związkach zawodowych ochroną stosunku pracy pracownika będącego członkiem tej organizacji związkowej, lecz niebędącego członkiem jej zarządu, wystraczające jest imienne wskazanie tegoż pracownika w uchwale zarządu. W uzasadnieniu tego wyroku Sąd Najwyższy stwierdził, że „ źródeł uregulowania problematyki reprezentacji zakładowej organizacji związkowej w rozumieniu art. 32 ust. 1 ustawy o związkach zawodowych należy upatrywać głównie w art. 9 ustawy. Ponadto przepis art. 13 ustawy zawiera katalog postanowień, które powinny znaleźć się w statucie związku zawodowego i obejmuje również sposób reprezentowania związku. Przepis art. 13 pkt 8 ustawy uzupełnia treść art. 9 ustawy. Związek zawodowy posiada samodzielność w kształtowaniu swojego ustroju wewnętrznego, tworzeniu organów i precyzowaniu ich kompetencji oraz reguł postępowania, a także określaniu sposobu reprezentacji wobec innych podmiotów. Nie ingerując w swobodę decydowania przez związek zawodowy o swojej strukturze organizacyjnej i zasadach reprezentacji, ustawodawca wskazał, w jakich aktach kwestie te powinny być uregulowane. Są nimi statuty i uchwały związku”.

W wyroku z dnia 7 maja 2013 roku, I PK 285/12 Sąd Najwyższy stwierdził również, że skuteczne udzielenie ochrony szczególnej działaczowi związkowemu wymaga podjęcia uchwały wskazującej go imiennie oraz udzielenia mu

upoważnienia do reprezentowania organizacji związkowej. Z przepisu art. 32 ust. 1 ustawy o związkach zawodowych nie wynika jednak, by obie te czynności musiały zostać dokonane jednocześnie – w jednej uchwale.

Powódka była członkiem Związku (...). Statut tego związku w art. 16 ust. 1 przewiduje, że jego ogniwami organizacyjnymi są okręgi, oddziały i ogniska. Oddział jest międzyzakładową organizacją związkową o uprawnieniach zakładowej organizacji związkowej w rozumieniu ustawy o związkach zawodowych i jest ogniwem nadrzędnym w stosunku do ognisk z danego terenu. Statut przewidział występowanie oddziałów powiatowych, międzygminnych, gminnych, miejskich lub dzielnicowych (art. 18 ust. 1 i ust. 3 statutu). Do kompetencji zarządu oddziału należy reprezentowanie (...) i jego członków wobec pracodawców na terenie działania oddziału (art. 52 ust. 1 pkt 1 statutu). Według art. 52 ust. 2 statutu zarząd oddziału może przekazać zarządowi ogniska niektóre ze swoich kompetencji. (...) jest najniższym ogniwem organizacyjnym (...) działającym między innymi w szkołach (art. 19 statutu). Zarząd ogniska posiada kompetencje podejmowania decyzji w sprawach przekazanych mu przez zarząd oddziału (art. 56 ust. 2 statutu).

Na posiedzeniu w dniu 18 marca 2013 roku Zarząd Oddziału (...)w J.podjął uchwałę w sprawie szczególnej ochrony działaczy związkowych, jednoczenie na tym samym posiedzeniu na podstawie art. 52 ust. 1 pkt 2 i 3 statutu upoważnił m. in. powódkę do reprezentowania organizacji związkowej wobec pracodawcy w Ognisku nr 29 (...)(dowód: uchwała nr (...)k. 47, protokół posiedzenia członków zarządu Oddziału k. 88). Nie można zatem podzielić zarzutu apelacji, że uchwała ta podjęta została z naruszeniem obowiązujących przepisów. Z powołanego protokołu oraz zeznań świadka L. O.wynika bezspornie, że obydwie uchwały zostały podjęte w dniu 18 marca 2013 roku, dlatego też podnoszoną przez skarżącego okoliczność dotyczącą nieścisłości w dacie widniejącej na uchwale nr (...)należy uznać jako omyłkę pozostającą bez wpływu na ważność i skuteczność uchwał podjętych przez Zarząd Oddziału (...)w J.w dniu 18 marca 2013 roku.

W związku z zarzutami apelacji konieczne jest także odniesienie się do problemu obowiązku zawiadomienia pracodawcy o pracownikach podlegających ochronie przewidzianej w art. 32 ust. 1 ustawy o związkach zawodowych. Zgodnie z § 2 rozporządzenia Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 16 czerwca 2003 roku w sprawie powiadamiania przez pracodawcę zarządu zakładowej organizacji związkowej o liczbie osób stanowiących kadrę kierowniczą oraz wskazywania przez zarząd oraz komitet założycielski zakładowej organizacji związkowej pracowników, których stosunek pracy podlega ochronie, a także dokonywania zmian w takim wskazaniu (Dz. U. nr 108. Poz. 1013) zarząd oraz komitet założycielski zakładowej organizacji związkowej imiennie wskazują pracodawcy na piśmie pracowników, których stosunek pracy podlega ochronie, o której mowa w art. 32 ust. 1 ustawy o związkach zawodowych. Objęcie ochroną szczególną działacza związkowego jest skuteczne z chwilą poinformowania pracodawcy o pracownikach, których stosunek pracy podlega ochronie. W przedmiotowej sprawie pracodawca został skutecznie powiadomiony o objęciu powódki szczególną ochroną na podstawie art. 32 ust.1 ustawy o związkach zawodowych. Została mu bowiem doręczona uchwała nr (...) dotycząca objęcia powódki szczególną ochroną. Podkreślić należy, że rozporządzenie powołane wyżej nie przewiduje obowiązku poinformowania pracodawcy o udzieleniu pracownikowi upoważnienia do reprezentacji organizacji związkowej. Natomiast jeżeli pracodawca ma wątpliwości co do spełnienia przesłanek objęcia ochroną w postaci stosownego upoważnienia powinien podjąć działania w celu ich rozstrzygnięcia. Jeżeli tego nie uczyni lub dokona błędnych ustaleń, to pracodawcę obciążą ryzyko naruszenia przepisu art. 32 ust.1 ustawy o związkach zawodowych (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 maja 2013 roku, I PK 285/12).

Słusznie zatem Sąd Rejonowy uznał, że wypowiedzenie powódce umowy o pracę nastąpiło z naruszeniem art. 32 ust. 1 ustawy o związkach zawodowych, co uzasadniało uwzględnienie jej roszczenia i uznanie za bezskuteczne wypowiedzenia umowy o pracę.

Całkowicie chybiony jest zarzut apelacji dotyczący naruszenia prawa materialnego art.45§2 k.p. poprzez uwzględnienie powództwa w sytuacji w której zatrudnienie powódki jest niemożliwe. Zgodnie z art. 45 § 2 k.p. sąd pracy może nie uwzględnić żądania pracownika uznania wypowiedzenia za bezskuteczne lub przywrócenie do pracy jeżeli ustali, że uwzględnienie takiego żądania jest niemożliwe lub niecelowe; w takim przypadku sąd pracy orzeka o odszkodowaniu. Przepisu § 2 nie stosuje się do pracowników o których mowa w art. 39 i 177, oraz w przepisach

szczególnych dotyczących ochrony pracowników przed wypowiedzeniem lub rozwiązaniem umowy o pracę chyba, że uwzględnienie żądania pracownika przywrócenie do pracy jest niemożliwe z przyczyn określonych w art. 41 § 1 k.p. (§ 3). Artykuł 41 § 1 k.p. stanowi zaś, że w razie ogłoszenia upadłości lub likwidacji pracodawcy, nie stosuje się przepisów art. 38, art. 39 i art. 41 k.p. ani przepisów szczególnych dotyczących ochrony pracowników przed wypowiedzeniem lub rozwiązaniem umowy o pracę.

A zatem w przypadku powódki jako pracownika objętego szczególną ochroną przed wypowiedzeniem umowy o pracę, ustalenie niecelowości lub niemożliwości uznania za bezskuteczne wypowiedzenia umowy o pracę lub przywrócenia do pracy uzasadniałoby zasądzenie odszkodowania jedynie w sytuacji likwidacji pracodawcy, która to sytuacja nie miała miejsca w przedmiotowej sprawie. Przyczyną wypowiedzenia powódce umowy o pracę była bowiem likwidacja jej stanowiska pracy, zaś Centrum (...) w J., którego była pracownikiem zostało przejęte w trybie art. 231 k.p. przez Zespół Szkół (...) w J. z dniem 1 września 2013 roku.

Zaznaczyć jednocześnie należy, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego dominuje stanowisko zgodnie z którym, ochrona z art. 32 ustawy związkowej nie ma charakteru absolutnie bezwzględnej i w zależności od okoliczności sprawy oraz zachowania pracownika dopuszczalne jest nie uwzględnienie roszczenia o uznane za bezskuteczne wypowiedzenia umowy o pracę lub przywrócenie do pracy na podstawie art. 8 k.p. nie tylko wtedy, gdy zasadne byłoby rozwiązanie stosunku pracy w trybie art. 52 k.p. ale także w razie rozwiązania za wypowiedzeniem (por. wyroku Sądu Najwyższego z dnia 17 września 1997 r., I PKN 273/97 (...) nr 13, poz. 394, z dnia 2 sierpnia 2000 r., I PKN 755/99, (...) nr 4, poz. 88).

W ocenie Sądu Okręgowego nie można odmówić słuszności pogładowi zgodnie z którym, brak zgody związku zawodowego na rozwiązanie stosunku pracy nie daje bezwzględnej ochrony stosunku pracy pracownika będącego reprezentantem związku. Działalność związkowa nie może być bowiem pretekstem do nieuzasadnionego uprzywilejowania pracownika w sferach nie dotyczących sprawowania przez niego funkcji, zaś związek zawodowy chroniąc pracownika nie może nadużywać wolności związkowej. Na gruncie ustalonego w przedmiotowej sprawie stanu faktycznego brak jest jednak podstaw do przyjęcia, że związek zawodowy nie wyrażając zgody na wypowiedzenie powódce umowy o pracę nadużył wolności związkowej, zaś roszczenie powódki nie zasługiwało na uwzględnienie na podstawie art. 8 k.p. jako sprzeczne ze społeczno- gospodarczym przeznaczeniem prawem do ochrony lub zasadami współzycia społecznego. Nie można w szczególności uznać, że powódka została objęta ochroną związkową tylko i wyłącznie w celu uniemożliwienia pracodawcy rozwiązania z nią umowy o pracę w związku z likwidacją jej stanowiska pracy w konsekwencji włączenia Centrum (...) w którym była zatrudniona do Zespołu Szkół (...) w J..

Powódka została objęta ochroną szczególną na podstawie uchwały z dnia 18 marca 2013 roku, zaś uchwała Rady Powiatu w J. w przedmiocie włączenia z dniem 1 września 2013 roku Centrum (...) w skład Zespołu Szkół (...) została podjęta 28 marca 2013 roku (k.25). Jednocześnie dopiero z uchwały Zarządu Powiatu z dnia 15 kwietnia 2013 roku w sprawie ustalenia standardów zatrudnienia pracowników administracji i obsługi w szkołach i placówkach oświatowych prowadzonych przez Powiat (...) wynika, że w Centrum (...) zmniejszeniu uległa ilość etatów m.in. obsługi finansowo- księgowej i administracyjnej (k. 28-29). Zaznaczyć należy także, że z uchwały tej nie wynika, że zlikwidowaniu uległ etat powódki czyli etat kadrowej. Strona pozwana nie wykazała także, że dysponując co najmniej 1 etatem administracyjnym, 1/2 etatu obsługi finansowo- księgowej oraz 3 pozostałym etatami nie miała możliwości ograniczenia etatu powódki do co najmniej 1/2 stosownie do treści art. 5 ust. 5 pkt 4 ustawy z dnia 13 marca 2003 roku o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników (Dz. U. nr 90, poz. 844 ze zm.).

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację.